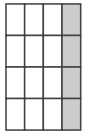

Simbol srpske atletike

Medij - Rubrika: POLITIKA - Ličnosti
Datum: Ned, 18/10/2020
Površina članka: 270cm2
Strana: 7

Zemlja: Srbija
Autor: Aleksandar Miletic
Deo: 1/1

ПОРТРЕТ БЕЗ ПАМА: ОЛИВЕРА ЈЕВТИЋ

Симбол српске атлетике

Оливера Јевтић (43), један од симбола српске атлетике, претходних дана била је у центру пажње, али не због својих успеха, већ због инцидента који се догодио на маратону у Софији, на којем ју је један селеџија оборно усред трке и повредио. Срећом, повреде нису биле тешке, али би могле да је зауставе у покушају да се пласира на своје седме олимпијске игре, јер није безбедно трчати квалификације у маратону ако такмичар није сто одсто спреман.

Трчањем је почела да се бави у родном Ужицу, уз велику подршку годину дана старије сестре Виолете, за коју каже да је била „добена шампионка“. Оливера је говорила за њу да је била и бржа и издржљивија од ње, али да није било услова да се баве атлетиком.

– Тада нас је било осморо у кући. Били су ту и баба и деда, па је неко морао да помаже мајци. Виолета је то преузела на себе, пошто је видела да сам полудела за атлетиком – рекла је у једном свом интервјуу такмичарка ужичке Младости Оливера Јевтић, за чији развој је заслужан и крос „Политике“, на којем је као пионирка освојила дванаесто место.

На том кросу за њу се заинтересовао тренер Славко Кузмановић, њен будући ментор и највећи ослонац у каријери. Деби Србије на европским првенствима обележила је маратонском медаљом (Гетеборг, 2006), на коју се чекало пола века, од олимпијског сребра Фрање Михаљића из Мелбурна 1956. У тешкој трци на 42.195 метара, по киши, јаком ветру и великој влази и у јакој конкуренцији, стигла је на циљ после два сата 30 минута и једну секунду – само 26 секунди иза Немце Улрике Мајш.

– Мислим да ни у животу ни у спорту ништа није случајно. Ни то што сам баш ја после шеснаест година освојила прву медаљу за нашу атлетику на европским првенствима. Као клинка 1990. године гледала сам преносе из Сплита и, када је Снежана Пајкић освојила златну медаљу, плакала сам пола сата и рекла мајци да морам да postanем атлетичарка – рекла је у једном интервјуу „Политики“.

Освојила је прегршт одлика на европским и светским првенствима у јуниорској и млађој сениорској конкуренцији (на 3.000, 5.000, 10.000 м), као и пет бронзи на сениорским шампионатима у кросу.

Маратонску каријеру почела је на највећем маратону на свету, у Њујорку 2002. године, на којем је освојила треће место, али јој је оно одузето. Дисквалификована је због позитивног допинг теста (ефедрин), иако су чак и организатори трке у изјави за „Њујорк тајмс“ истакли да се та супстанца ту наша случајно, пошто је присутна у лековима за ублажавање кашља.

Већ наредне године победила је на маратону у Ротердаму (два сата 25 минута и 23 секунде). Затим је 2004. била трећа на Бостонском маратону и шеста на Олимпијским играма у Атини 2004, као најбоље пласирана европска такмичарка. Две године касније заузела је друго место у Гетеборгу и четврто у Токију. И тако годинама, успех за успехом, уз мноштво државних рекорда. Поред осталог, два пута је освајала најпрестижнију уличну трку у Бразилу, у Сао Паолу, 1998. и 2005.

Два пута је проглашена и за спортисту године у избору Олимпијског комитета Србије, 1998. и 1999.

Александар Милетић